

KOŚCIÓŁ TAJEMNICĄ KOMUNII W ŚWIĘTOŚCI

1. «Pan powiedział do Mojżesza: “Mów do całej społeczności Izraelitów i powiedz im: Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Pan, Bóg wasz!” » (Kpł 19, 1-2). Wezwanie do świętości należy do samej istoty przymierza Boga z ludźmi już w Starym Testamencie. «Bogiem jestem, nie człowiekiem; pośrodku ciebie jestem Ja — Święty» (Oz 11, 9). Bóg, który sam jest ze swej istoty najwyższą Świętością, po trzykroć Święty (por. Iz 6, 3), zbliża się do człowieka, do ludu wybranego, aby włączyć go w zasięg promieniowania tej świętości. W przymierze Boga z człowiekiem wpisuje się od początku powołanie do świętości, komunია w świętości samego Boga: «będziecie Mi królestwem kapłanów i ludem świętym» (Wj 19, 6). W tym fragmencie z Księgi Wyjścia komunია w świętości samego Boga łączy się z kapłańskim charakterem ludu wybranego. Jest to pierwszy przekaz o świętości kapłaństwa, która znajdzie swe ostateczne wypełnienie w Nowym Przymierzu przez krew Chrystusa, kiedy urzeczywistni się owa «cześć (kult) w Duchu i prawdzie», o jakiej mówi Jezus w Sychem, w rozmowie z Samarytanką (J 4, 24).

2. Kościół jako komunია w świętości Boga — a zarazem komunია świętych — stanowi jedną z przewodnich myśli Pierwszego Listu św. Piotra. Źródłem tej komunii jest Jezus Chrystus, Jego całopalna ofiara, w której zawiera się konsekracja człowieka i całego stworzenia. Píše św. Piotr: «Chrystus bowiem (...) raz umarł za grzechy, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby was do Boga przyprowadzić; zabity wprawdzie na ciele, ale powołany do życia Duchem» (3, 18). Dzięki tej Chrystusowej ofierze, która zawiera w sobie moc uświęcającą człowieka i całe stworzenie, Apostoł mo-

że stwierdzić: «zostali wykupieni (...) drogocenną krwią Chrystusa, jako baranka niepokalanego i bez zmyzy» (1 P 1, 18-19). W tym znaczeniu wy jesteście wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem (por. Wj 19, 6), «narodem świętym» (1 P 2, 9). Za cenę ofiary Chrystusa można mieć udział w świętości Boga i żyć w komunii świętości.

3. Św. Piotr pisze: «Chrystus (...) cierpiał za was i zostawił wam wzór, abyście szli (...) Jego śladami» (1 P 2, 21). Iść śladami Jezusa Chrystusa oznacza odtwarzać w nas samych Jego święte życie, które zostało nam przekazane dzięki łasce uświęcającej i konsekracji otrzymanej w Sakramencie Chrztu; to znaczy nadal w swoim życiu kierować «do Boga prośbę o dobre sumienie, dzięki zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa» (1 P 3, 21), aby z kolei przez dobre uczynki przynosić chwałę Bogu w obliczu świata, a zwłaszcza ludzi niewierzących (por. 1 P 2, 12; 3, 1-2). Na tym właśnie polega — według Apostoła — składanie «duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa» (1 P 2, 5). Na tym polega też budowanie duchowej świątyni — niby żywe kamienie — by stanowić święte kapłaństwo (por. 1 P 2, 5).

Święte kapłaństwo wyraża się w składaniu duchowych ofiar, które mają swe źródło i doskonały wzór w ofierze samego Chrystusa. Dodaje Apostoł: «Lepiej bowiem — jeżeli taka wola Boża — cierpieć dobrze czyniąc, aniżeli czyniąc źle» (1 P 3, 17). W ten sposób urzeczywistnia się Kościół jako komunია świętości. Dzięki mocy Jezusa i działaniu Ducha Świętego wspólnota Ludu Bożego może w pełni odpowiedzieć na wezwanie Boga: «Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Pan, Bóg wasz!».

4. Elementy tego nauczania odnajdujemy w Listach Pawłowych. «Proszę was, bracia — pisze do Rzymian — przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby» (12, 1). «Oddajcie się na służbę Bogu jako ci, którzy ze śmierci przeszli do życia, i członki wasze oddajcie jako broń sprawiedliwości na służbę Bogu» (6, 13). Przejście ze śmierci do życia, według Apostoła, urzeczywistnia się przez Sakrament Chrztu. Jest on bowiem «zanurzeniem w śmierci Chrystusa». Zostaliśmy bowiem «razem

z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie — jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca» (Rz 6, 3-4).

Jeżeli u Piotra jest mowa o «żywych kamieniach», z których «jesteśmy budowani jako duchowa świątynia», to Paweł posługuje się obrazem budowli: «jesteście — pisze — Bożą budowlą» (por. 1 Kor 3, 9). A następnie przestrzega: «Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was?» (1 Kor 3, 16). I dodaje, odpowiadając jakby na swoje własne pytanie: «Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście» (1 Kor 3, 17).

Obraz świątyni uwydatnia udział chrześcijan w świętości Boga — komunie świętości urzeczywistniającej się za sprawą Ducha Świętego. Apostoł mówi również o «pieczęci Ducha Świętego» (por. Ef 1, 13), którą są naznaczeni wierzący. Bóg, który «nas namaścił (to znaczy umocnił nas w Chrystusie), (...) wycisnął na nas pieczęć i zostawił zadatek Ducha w sercach naszych» (2 Kor 1, 21-22).

5. Zgodnie z tymi tekstami obydwu Apostołów, komunია w świętości Boga oznacza uświęcenie, które w mocy Chrystusowej ofiary sprawia w nas Duch Święty. Komunია ta wyraża się poprzez składanie duchowych ofiar na wzór Chrystusa. W ten sposób jest ona «świętym kapłaństwem». Dla niej spełniana jest posługa apostołska, która zmierza do tego, by — jak pisze św. Paweł — «ofiara» wiernych stała się «Bogu przyjemną, uświęconą Duchem Świętym» (Rz 15, 16). Tak więc «zadatek Ducha» owocuje posługą świętości we wspólnocie Kościoła. Komunie świętości wierni wyrażają poprzez zaangażowanie się w apostołstwo dla zbawienia całej ludzkości.

6. Nauka apostołów Piotra i Pawła znajduje echo w Apokalipsie. W Księdze tej, zaraz po pozdrowieniu: «Łaska wam i pokój» (1, 4), znajdujemy następującą aklamację, skierowaną do Chrystusa: «Temu, który nas miłuje i który przez swą krew uwolnił nas od naszych grzechów, i uczynił nas królestwem — kapłanami dla Boga i Ojca swojego, Jemu chwała i moc na wieki wieków!» (1, 5-6). W tej aklamacji wyrażona zostaje pełna wdzięczności miłość Kościoła i jego radość z powodu dzieła uświęcenia i konsekracji kapłańskiej, którego Chrystus dokonał «przez swą krew». Inny fragment podkreśla, że konsekracja obejmuje ludzi

«z każdego pokolenia, języka, ludu i narodu» (5, 9). Ten wielki tłum zostaje następnie ukazany jako «stojący przed tronem (Boga) i przed Barankiem» (7, 9) i oddający cześć Bogu «we dnie i w nocy w Jego świątyni» (por. w. 15).

O ile List Piotrowy ukazuje komunie w świętości Boga przez Chrystusa bardziej jako podstawowe zadanie Kościoła na ziemi, to w Apokalipsie jest to przede wszystkim eschatologiczna wizja komunii świętych w Bogu. Jest to tajemnica Kościoła w niebie, dokąd drogami niewinności i pokuty dociera wszelka świętość z ziemi. Początkiem tych dróg jest chrzest, przekazywana przez niego łaska, znamie, które wyciska na duszy, upodabniając ją i czyniąc uczestnikiem — jak pisze św. Tomasz z Akwinu — kapłaństwa ukrzyżowanego Chrystusa (por. *Summa Theol.*, III, q. 63, a. 3). W Kościele niebieskim komunie świętości jawi się w blasku chwały Chrystusa zmartwychwstałego.

(12.2.1992)